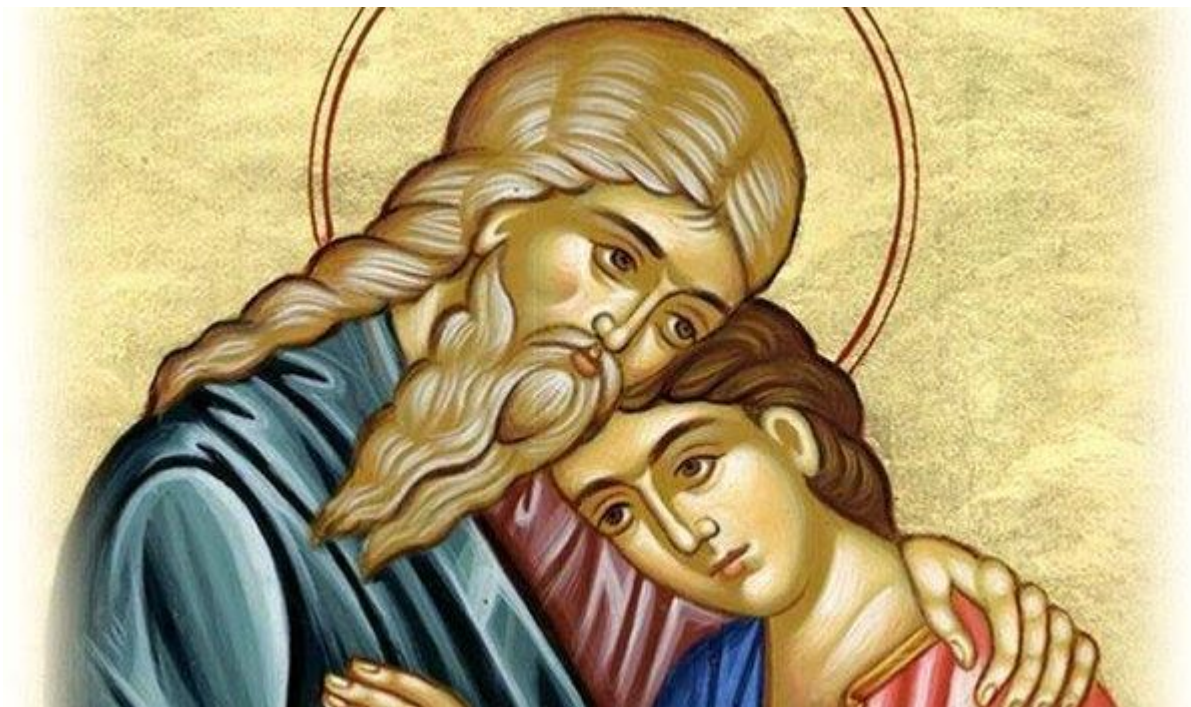

Ἡ ἀγάπη τοῦ Οὐράνιου Πατέρα (Γέρων Ἐφραίμ Φιλοθείτης Προηγούμενος Ἱ. Μ. Φιλοθέου)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Γέρ. Εφραίμ Φιλοθείτης-Αριζονίτης](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ὁ Θεός μας εἶναι ἀγάπη καὶ «ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ ἐν τῷ Θεῷ μένει καὶ ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ». Ὅποιος Χριστιανὸς δὲν ἔχει τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ μέσα στὴν καρδιά του, δὲν ἔχει ζωὴ Χριστοῦ στὴν ψυχή του. Αὐτὸ τὸ μεγάλο ἔργο τῆς φιλανθρωπίας τοῦ Θεοῦ, τὸ νὰ κατέβει ὁ Θεός, ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ νὰ γίνεῖ ἄνθρωπος, νὰ λάβει σάρκα, νὰ κατοικήσῃ ἀνάμεσά μας, νὰ μᾶς πλησιάσῃ, δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο, παρὰ ἡ ἀπέραντη φιλανθρωπία τῆς θείας ἀγάπης. Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ εἶναι αὐτὴ πὺ μᾶς προστατεύει καὶ μᾶς φροντίζει γιὰ ὅλα. Ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι ἀμαρτάνουμε καὶ λυποῦμε τὸν Θεό. Ἀσεβοῦμε πολλάκις, ἀλλὰ ἡ φιλανθρωπία Του εἶναι ἀπέραντη καὶ ὅλα τὰ συγχωρεῖ. Ὅλοι μας, καὶ πρῶτος ἐγώ, ἔχουμε λυπήσῃ αὐτὴ τὴν μεγάλη καρδιά τοῦ Θεοῦ, πὺ λέγεται ἀγάπη πρὸς τὸν ἄνθρωπο. Γι' αὐτὸ θὰ πρέπει νὰ προσέξουμε στὴν ζωὴ μας, στὸν βίον μας, καὶ στὴ συνέχεια νὰ μὴν Τοῦ δώσουμε ξανὰ τὴν πίκρα τῆς ἀμαρτίας.

Ἡ παραβολὴ τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου, ἡ παραβολὴ τοῦ ἁσώτου υἱοῦ, εἶναι μία ὅσο γίνεται ἀκριβέστερη ἔκφραση τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ Πατέρα πρὸς τὸν ἁμαρτωλὸ ἄνθρωπο. Ἐκεῖ βλέπουμε ὅτι ὁ ἁσωτος υἱός, πὺ ἀπεικονίζει κάθε ἁμαρτωλὸ ἄνθρωπο πάνω στὴ γῆ, ζήτησε ἀπὸ τὸν πατέρα του νὰ τοῦ δώσει τὸ μέρος πὺ τοῦ ἀνήκει ἀπὸ τὴν πατρικὴ περιουσία ὡς υἱός. Βέβαια πάρα πολὺ ἄφρονα, ἄμυαλα ζήτησε νὰ πάρει τὸ μερίδιό του καὶ ν' ἀποσπαστεῖ ἀπὸ τὴν πατρικὴ στέγη, ἀπὸ τὴν πατρικὴ ἀγάπη, ἀπὸ τὴν πατρικὴ φροντίδα. Καὶ νομίζοντας ὅτι εἶναι ἱκανὸς μόνος του νὰ φροντίσει περὶ τῆς ζωῆς του, ἔφυγε καὶ ἡ ἄμυαλοσύνη πληρώθηκε πάρα πολὺ ἀκριβά. Ὅπως διαλαμβάνει τὸ ἅγιο Εὐαγγέλιό μας, ὁ ἁσωτος αὐτὸς υἱὸς κατασπατάλησε ὅλη αὐτὴ τὴν περιουσία ζῶντας μία ἁμαρτωλὴ ζωὴ.

Ἡ ἁμαρτωλὴ ζωὴ γεννᾷ θάνατο. Ὁ μισθὸς τῆς ἁμαρτίας εἶναι ὁ ψυχικὸς θάνατος καὶ πολλάκις γίνεται αἰτία νὰ πεθάνει κανεὶς καὶ σωματικά. Ὁ ἁσωτος υἱὸς ἀφοῦ σπατάλησε ὅ,τι εἶχε πάρει σὰν περιουσία, κατήντησε νὰ βόσκει χοίρους καὶ νὰ ζεῖ μὲ τὰ ξυλοκέρατα τῶν χοίρων. Δηλαδή ὅταν ὁ ἄνθρωπος πάρει τὴν περιουσία τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ, ὅταν ἀξιωθεῖ τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος, μετὰ, ὅταν ἀπομακρυνθεῖ ἀπὸ αὐτὴ τὴ Χάρη, διότι διέκοψε αὐτὴ τὴν ἐπαφὴ μὲ τὸν Θεὸ Πατέρα, καταντᾷ νὰ γίνεῖ σκεῦος τοῦ διαβόλου, σκεῦος τῆς ἁμαρτίας, «ζῶν ἁσώτως» μακρὰν τοῦ Θεοῦ, κυλιόμενος συνεχῶς ἀπὸ ἁμαρτία σὲ ἁμαρτία.

Βλέπουμε πάλι στὴν παραβολή, ὅτι ὁ ἁσωτος κάποια στιγμή ἦρθε στὸν ἑαυτό του, κατάλαβε τὸ λάθος του. Ὅταν ἔπραττε τὴν ἁμαρτία φαίνεται ὅτι ἦταν ἐκτὸς ἑαυτοῦ, ἐκτὸς λογικῆς, ἐκτὸς συνέσεως καὶ σωφροσύνης. Ἦρθε στὸν ἑαυτό του - λέει ὁ Χριστὸς μας- καὶ εἶπε, σκέφθηκε, συλλογίστηκε: «πόσοι μίσθιοι τοῦ πατρός

μου περισσεύουσιν ἄρτων; Ἐγὼ ἐδῶ στὰ ξένα χάνομαι καὶ ἀπόλλυμαι. Καλύτερα νὰ γυρίσω πίσω καὶ δὲν θὰ ζητήσω ἀπὸ τὸν πατέρα μου νὰ μὲ ἀποκαλεῖ παιδί του, διότι δὲν εἶμαι ἄξιος, ἀλλὰ θὰ τοῦ πῶ νὰ μὲ λογίσει ἕναν ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες του. Αὐτοὶ περνοῦν τόσο καλὰ ἐκεῖ, νὰ γίνω καὶ ἐγὼ ἕνας τέτοιος, μοῦ ἀρκεῖ αὐτό. Δὲν ἔχω πρόσωπο νὰ τοῦ ζητήσω υἰοθεσία διότι ἀπώλεσα τὴν ἀξιοπρέπεια τῆς υἰοθεσίας. Διότι σπατάλησα ὅ,τι εἶχα ἀπὸ τὸν πατέρα μου, μοῦ ἀρκεῖ νὰ ἐπιστρέψω».

Αὐτὰ καὶ τόσα ἄλλα σκέφθηκε καὶ ἔβαλε ἀπόφαση νὰ ξεκινήσει. Πρὶν ἀκόμα ξεκινήσει, ὁ πατέρας του τὸν περίμενε ἔξω μὲ ἀνοιχτὴ τὴν ἀγκάλη του. Τόσο πολὺ εἶναι ἕτοιμος ὁ Θεὸς νὰ δεχτεῖ ἕναν ἀμαρτωλό. Πῆρε ὁ ἄσωτος τὸν δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς, τῆς σωτηρίας, πῆρε τὸν δρόμο τὸν ἴσιο καὶ ἔφτασε στὸ πατρικὸ σπίτι του. Ὁ πατέρας ἀμέσως τὸν ἀγκάλιασε, τὸν φίλησε, ἔκλαψε ἐπάνω του, ἔκλαψε καὶ ὁ ἄσωτος, καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ λέει: «Ἥμαρτον, πάτερ, εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου, δὲν εἶμαι ἄξιος κληθῆναι υἱὸς σου, ἀλλὰ ποίησόν με ὡς ἕνα τῶν μισθίων σου».

Τί ἀπαντᾷ ὁ Πατέρας;

«Ἐξέχασέ τα ὅλα ὅ,τι ἔκανες. Μοῦ ἀρκεῖ ἡ ἐπιστροφή σου, μοῦ φτάνει ὅτι γύρισες στὸ σπίτι. Ἦσουν πεθαμένος καὶ ἀνέζησες, χαμένος καὶ εὐρέθης. Αὐτὸ φτάνει. Τὰ κρίματα ὅλα, τὰ σφάλματα, τὴ σπατάλη τῆς περιουσίας, ὅλα ξέχασέ τα».

Ἀμέσως διατάζει λουτρό. Ἀφοῦ ἔκανε λουτρό, τὸν ἔντυσε τῆς υἰοθεσίας τὴν παλιὰ στολή, διέταξε νὰ τοῦ βάλουν δαχτυλίδι στὸ χέρι του. Τὰ πάντα ἄλλαξαν, καὶ ἐκεῖ πού ἦταν βρώμικος, βοσκὸς χοίρων, σὲ μιὰ στιγμή, μὲ τὴν ἐπιστροφή, ἔγινε παιδί τοῦ Θεοῦ. Ἔγινε παιδί Βασιλέως. Ὀλόλαμπρος, στολισμένος. Δὲν τὸ περίμενε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Ὁ πατέρας τόση στοργή; Τόση ἀγάπη; Τόση ἀλλαγή; Τί ματαιοφροσύνη καὶ τί πλάνη, σκέφθηκε ὁ ἄσωτος, πὺ εἶχα, ὅταν ἤμουν μακριὰ του! Τελικὰ διέταξε νὰ σφαγεῖ ὁ μόσχος ὁ σιτευτὸς καὶ ν' ἀρχίσει ἡ συναυλία τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ ἀσώτου υἱοῦ. Καὶ ἄρχισε ἡ πανηγυρίς. Τὰ πάντα ἔλαμπαν μέσα στὸ παλάτι τοῦ πατέρα καὶ αὐτὸς εἶχε βγεῖ ἔξω ἀπὸ τὸν ἑαυτό του, ἀπὸ τὸ θαῦμα τῆς σωτηρίας του. Ὁ δὲ πατέρας ἐκαλλωπίζετο στὴν ἀνάζηση τοῦ παιδιοῦ του, καὶ ἦταν ὅλος χαρὰ καὶ εὐφροσύνη.

Αυτό είναι μία εικόνα ελάχιστη από την πραγματικότητα του Θεού προς τον αμαρτωλό άνθρωπο. Ο Πατέρας ο Ουράνιος είναι πανέτοιμος απ' τη στιγμή που ο άνθρωπος επιστρέψει και ζητήσει την συγγνώμη και την επιστροφή στον σώφρονα βίον, είναι έτοιμος, πανέτοιμος, να συγχωρήσει και να ξεχάσει τὰ πάντα. Άρκει ο άνθρωπος να ξρθει στον έαυτό του, να καταλάβει τὰ σφάλματά του, να ταπεινώσει τὸ φρόνημα, ν' αναγνωρίσει ὅτι ἔσφαλε, και ὁ Θεὸς θὰ τοῦ πεῖ: Ξέχασέ τα ὅλα, παιδί μου, φτάνει πὸ γύρισες. Ὅλα τὰ συγχωρῶ, ἄρκει πὸ γύρισες κοντά μου.

Ἔρχεται και ὁ ἄλλος, ὁ ἐχθρὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὁ Διάβολος μὲ τὴ μεγάλη του πανουργία, μὲ τὴν τέχνη του, μὲ τὴν μαστοριά του, και σφυρίζει στὸ αὐτὶ τοῦ αμαρτωλοῦ και τοῦ λέει ὅτι ὁ Θεὸς δὲν σὲ συγχωρεῖ, εἶσαι πολὺ αμαρτωλός. Ἐκαμες ἐγκλήματα. Τώρα σὲ περιμένει μεγάλη τιμωρία και κόλαση, μὴν πλησιάζεις τὸν Θεὸ καθόλου, δὲν εἶσαι ἄξιος νὰ σηκώσεις τὰ μάτια σου, νὰ προσευχηθεῖς και νὰ ζητήσεις συγγνώμη. Ὁ Θεὸς εἶναι ὀργισμένος, και τόσα ἄλλα.

Ὁ αμαρτωλὸς δὲν πρέπει νὰ πιστέψει σ' ὅλα αὐτά. Διότι ἕνας πατέρας, μία μητέρα, ὅταν ἐπιστρέψει τὸ παιδί της ἀπὸ μία ἁμαρτία, ἀπὸ μία ἄσωτη ζωὴ, πὸ νὰ τὴν εἶχε προηγουμένως ὑβρίσει, νὰ τὴν εἶχε δειρει, νὰ τὴν εἶχε σπρώξει, νὰ τὴν εἶχε μουτζώσει, χτυπήσει, ἀπὸ τὴ στιγμή πὸ ἐπιστρέψει, ἡ μητέρα ἀμέσως θὰ τὸ ἀγκαλιάσει τὸ παιδί, θὰ τοῦ δώσει συγγνώμη, δὲν θὰ λογιστεῖ τίποτα κακό, ἄρκει πὸ τὸ παιδί της γύρισε στὸ σπίτι μετανιωμένο. Ἐὰν μία μητέρα μ' ἕνα μῶριο ἀγάπης, δίνει τόση συγγνώμη και τόσο ἔλεος στὸ παραστρατημένο και μετανιωμένο παιδί της, πόσο μᾶλλον ὁ Θεός, ὁ ἄπειρος στὴν ἀγάπη, θὰ δώσει συγγνώμη και ἔλεος και φιλανθρωπία; Δὲν πρέπει νὰ δώσουμε ἀκρόαση στοὺς ψιθυρισμοὺς τοῦ ἀποστάτη διαβόλου. Αὐτὸς δὲν ἔμαθε τὴν ταπείνωση, δὲν γνωρίζει τί θὰ πεῖ ταπείνωση, γι' αὐτὸ και εἶναι μακριὰ ἀπὸ τὸν Θεό. Ἀπὸ τὴ στιγμή πὸ θὰ σκηνώσει στὸν λογισμὸ τοῦ ἀνθρώπου ἡ ταπείνωση, ἀμέσως γεννᾶται ἡ ἐπιστροφή τοῦ ἀνθρώπου.

Ἄρα ὁ ἐγωισμὸς και ἡ ὑπερηφάνεια εἶναι ἐκεῖνα τὰ κακὰ πὸ μᾶς κρατᾶνε μακριὰ ἀπὸ τὸν Θεό. Τὴν εἰκόνα τοῦ ἀσώτου υἱοῦ νὰ τὴ ζήσουμε μέσα στὴ σκέψη και τὴν καρδιά μας και θὰ ἀντλήσουμε, ἢ μᾶλλον θὰ ἀντλοῦμε συνεχῶς μετάνοια και ἐπιστροφή. Ὅχι μόνο μετάνοια και ἐπιστροφή, ἀλλὰ θὰ πλουτίζουμε τὴν καρδιά μας μὲ ἀγάπη Θεοῦ. Θὰ νοιώθουμε τὸν Θεὸ Πατέρα μας στοργικὸ μὲ μία ἀγάπη πὸ δὲν ἔχει μέτρο. Μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἀγάπη εἶναι ἀδύνατο ν' ἀστοχήσουμε. Ὅσα και ἂν μᾶς ψιθυρίσει ὁ ἐχθρὸς, ὅτι δὲν μᾶς συγχωρεῖ ὁ Θεός, διότι ἐγκληματήσαμε στὴ ζωὴ, ὅταν δοῦμε στὸν καθρέφτη τοῦ ἀσώτου υἱοῦ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ Πατρός μας, ἀμέσως ὅλοι οἱ λογισμοὶ τοῦ διαβόλου θὰ διασκορπιστοῦν.

[τ. 6, άρθρο «Περὶ ἀγάπης καὶ εὐσπλαχνίας Θεοῦ», σελ. 137 (ἀπόσπασμα)]

Πηγή: agiazoni.gr